

1. Iedereen had een ander geluid

Met het vallen van de eerste sneeuwvlokken raakte het hele bos in rep en roer. De haan hinnikte en de koe kraaide. De kraai koerde en de kat kraste. Alle dieren maakten het geluid van een ander. De olifant was nog wel het ergste getroffen. Tenminste, dat vond hij zelf. Als hij wilde trompetteren, kwam het geklok van de kalkoen uit zijn slurf. De kalkoen zelf maakte een knorrend geluid.

Al vroeg op de ochtend verzamelde zich een grote groep veront-ruste dieren bij de boom van de uil. Dat gebeurde altijd als er iets bijzonders aan de hand was. Iets dat eigenlijk helemaal niet kon, maar toch gebeurde.

De uil kwam tevoorschijn. Toen hij de menigte zag, slaakte hij een mekkerende zucht. Vlug sloeg hij zijn vleugels voor zijn snavel, maar het was al te laat.

“Hé, dat is mijn geluid,” balkte de geit en hij stapte naar voren. Gelijk stapte hij weer terug. Hij voelde dat iedereen naar hem keek.

“Maar jij hebt mijn geluid,” zoemde de ezel.

“En de ezel heeft mijn zoem!” brulde de bij.

Zo ging het nog een tijdje door, tot alle dieren hun eigen geluid bij een ander hadden ontdekt. Tenslotte hoorde de uil dat het varken zijn ge-oehoe had.

“Aha!” mekkerde hij en hij wees naar het varken. Die kromp van schrik ineen. Alle dieren keken naar hem alsof hij de oorzaak van het probleem was. Vlug haalde hij zijn schouders op. “Oehoe...”

“Wat moeten we nu?” zong de ekster. Niet dat het zijn bedoeling was om te zingen, maar zo was het nou eenmaal.

“Ik weet het niet,” mekkerde de uil. “Ik heb veel meegemaakt in mijn leven, maar dit gebeurt mij voor het eerst. Misschien is het morgen weer over...”

“Laten we het hopen,” kakelde het paard. Daarna keerde het zich om en liep met neerhangend hoofd weg.

Teleurgesteld dropen de dieren af, ieder naar zijn eigen huis. Ze hoopten dat de uil gelijk had en dat ze morgen hun gewone geluid weer terug hadden. Maar de volgende dag was er niks veranderd.

De koe kraaide nog steeds en ook de ezel zoemde net als de dag ervoor.

Weer een dag later was er nog niks veranderd en ook de dagen erna bleef het zoals het was. Wekenlang gebeurde er niets. Tenslotte begonnen de dieren er aan te wennen. Men begon zich ook anders te gedragen. Iedere ochtend, tegen het krieken van de dag, beklom de koe de heuvel en kraaide. De pauw rolde door de modder en het paard pikte in de grond op zoek naar wormen. De dieren keken vreemd op toen de haan begon te galopperen. Ook een fluitende krokodil boven in de bomen, was geen alledaags gezicht; maar tenslotte wende alles.

Op een mooie lentedag beklom de koe de heuvel. Haar kop en de rest van haar lijf bewogen vreemd schokkerig achter elkaar aan. Af en toe stond ze stil en pikte dan met haar snuit in de grond. Boven op de top aangekomen keek ze uit naar het oosten. Ze hield haar kop een beetje schuin en ging op één poot staan. Toen de eerste zonnestralen over de rand van de horizon glipten, gooide de koe haar kop in de lucht en liet haar ochtendgeluid zo hard horen als ze maar kon: "Boeee-hoeehhh!!!"

Verschrikt staken de dieren hun kop uit hun raam.

"Er is iets met de krekkel," hinnikte het paard tegen zijn buurman de os. Deze keek hem verbaasd aan. "Hela, waar is je gekakel gebleven?"

Het paard hinnikte. "Wel heb ik ooit! Ik heb mijn hinnik weer terug!" Vlug sprong hij van zijn stok en rende de weide in. Aan de andere kant woonde de kip. "Kip!" hinnikte hij. "Blaf jij nog steeds?"

De kip stond op van haar mat. "Ja hoezo?" kakelde ze. Toen kakelde ze nogmaals.

"We zijn weer normaal!" riepen beide dieren tegelijk. En vlug gingen ze het de andere dieren vertellen.

2. De Tor en de Pissebed

Als er twee dieren goed konden bekvechten, dan waren het de tor en de pissebed wel. Ze woonden vlak naast elkaar, onder een omgevallen boomstam, op de top van een heuvel. De tor aan de ene kant en de pissebed aan de andere kant. Iedere morgen zodra ze waren opgestaan, begon het geruzie.

“Goeiemorgen, Tor.”

“Niks geen goeiemorgen. Het is me veel te koud.”

“Welnee joh, het is eerder te warm.”

“Ach schei uit, het is ijskoud. Ik bevries bijna.”

“Zeur toch niet zo. Jij bibbert nog tijdens een hittegolf.”

“Nou er is anders al in geen jaren meer een hittegolf geweest.”

“Wel waar, vorige maand nog.”

“Nietes!”

“Welles!!”

“Nietes!!!”

“Welles!!!!”

